

VOLDRAN QUE ET MORIS

No era lluny ni difícil (2010) és un poemari en què Joan Margarit reflexiona sobre l'etapa final de la seva vida. És el moment de recordar la joventut, però també d'assumir amb lucidesa i serenitat la vellesa i fins i tot la mort. L'amor i la poesia són els dos principals suports en aquest repte final.

- 1 Sents aquest mar tranquil de cap al tard,
mig orgue, mig violoncel.
Es va fent fosc. Com tots els vells, vigiles
el teu propi final, mentre al llarg de la platja
5 el mar és una peça de seda desplegant-se.
Escolta el que et diuen les onades:
que els qui t'estimaran, voldran que et moris.
Perquè els estimaràs, voldràs morir-te.
La lògica implacable de l'amor.
10 La lògica implacable de la mort.
L'alleujament que dóna saber que estan tan junts.

Joan Margarit, *No era lluny ni difícil*

1 Fes el recompte sil·làbic dels versos i classifica'ls en tres tipus. Després, contesta aquestes preguntes:

- a Són versos habituals en la poesia catalana?
- b Quin és el metre majoritari al llarg del poema?
- c Quin és el vers que es destaca perquè és més curt? Quin sentit aporta al poema?
- d Quins són els versos més llargs? Quin sentit aporten al conjunt?

2 Analitza les dues persones gramaticals que utilitza el poeta i digues a qui es refereix amb cadascuna i què suggereixen l'una i l'altra.

3 Digues en quin moment del dia se situa el poema i quina relació té aquesta tria del poeta amb el sentit que li vol donar Margarit.

4 Detecta, per ordre d'aparició, les figures retòriques següents. Cita-les i explica què vol expressar el poeta amb cadascuna.

- a Dues metàfores.
- b Una comparació.
- c Una tercera metàfora.
- d Una personificació.
- e Dues paradoxes.
- f Un paral·lelisme.
- g Un epifonema.

5 Justifica breument aquesta afirmació:

Joan Margarit ens comunica un seu sentiment íntim en un llenguatge de fàcil comprensió i amb uns recursos mètrics i retòrics sobris però eficaços.

